

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2016. évi november hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2016. május 5. napján kelt B.315/2015/40. számú ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy **I.r. vádlott** lakcíme:

Kötelezi az I.r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 6.350 (hatezer-háromszázötven) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a 2015. november 11. napjától 2016. május 5. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott és utóbbi napon kihirdetett, B.315/2015/40. számú ítéletével **I.r. vádlott** bűnösségét 1 rb. a Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, ugyanezen bekezdés szerint minősülő erőszakkal, illetve az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel elkövetett emberrablás büntetében, 1 rb. a Btk. 366. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző, ugyanezen bekezdés szerint minősülő kifosztás büntetében és 1 rb. a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében; **II.r. vádlott** bűnösségét 1 rb. a Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, ugyanezen bekezdés szerint minősülő erőszakkal, illetve az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel bűnsegédként elkövetett emberrablás büntetében és 1 rb. a Btk. 366. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző, ugyanezen bekezdés szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett kifosztás büntetében; míg **III.r. vádlott** bűnösségét 1 rb. a Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, ugyanezen bekezdés szerint minősülő erőszakkal, illetve az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel, bűnsegédként elkövetett emberrablás büntetében állapította meg. Ezért **I.r. vádlottat** - halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt - 6 évi fegyházbüntetésre és 6 évi közügyektől eltiltásra, **II.r. vádlottat** halmazati büntetésül 1 év 8 hónap - végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre, míg **III.r. vádlottat** 1 év 3 hónap - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

Megállapította, hogy **I.r. vádlott** feltételes szabadságra nem bocsátható, egyúttal rendelkezett II. és III. r. vádlottak vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, illetőleg az I.r. terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítása tárgyában.

Részen elkobzás, részben a lefoglalás megszüntetése mellett a megsemmisítés elrendelésével, illetőleg a jogosultak részére történő kiadás útján rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, illetőleg részben külön-külön, részben egyetemlegesen kötelezte a terhelteket az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegének viselésére, annak megállapítása mellett, hogy abból 17.018 Ft költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen **I.r. vádlott** és védője jelentettek be fellebbezést enyhítés érdekében, az ítélet **II.r.** és **III.r.** vádlottak vonatkozásában - fellebbezések hiányában - 2016. május 9. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.174/2016/1-I. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartva kifejtette, hogy a perrendi szabályok megtartás mellett járt el a törvényszék az elsőfokú eljárás során, a tényállást a bizonyítékok megfelelő mérlegelésével megalapozottan állapította meg, így az nem tartalmaz iratellenes megállapításokat vagy téves ténybeli következtetéseket, annak csak kisebb fokú, az I.r. vádlott előéleti, büntetettségi adatait érintő, az elsőfokú ítélet egyes pontatlanságainak kiküszöbölésében megmutatkozó kiegészítést, korrekcióját tartotta szükségesnek.

Álláspontja szerint a törvényszék az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett, az I.r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a nevezett terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése törvényes.

A büntetéskiszabás körében a bűnösségi körülmények kisebb fokú helyesbítésére tett indítványt, annak hangsúlyozása mellett, hogy a súlyosító körülmények nagyobb számára és lényegesen nagyobb nyomatkára valamint az I.r. vádlott személyében rejlő kiemelkedő társadalomra veszélyességre figyelemmel az elsőfokon kiszabott fegyházbüntetés korántsem eltúlzott, annak enyhítése nem indokolt.

Fentiek mellett pontosítandónak ítélte a büntetéskiszabással kapcsolatos jogi indokolást, a különös és többszörös visszaesőként történő elkövetésnek a büntetési tétel felsőhatárát emelő hatására, illetőleg a Btk. 81. § (2)- (4) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel a kiszabható büntetési tételkeret jelen esetben nem 2-16, hanem 2-18 évig terjed, az irányadó középérték pedig 9 helyett 10 év.

Összességében a szükséges pontosítások, helyesbítések elvégzését és egyes tételeknek a költségjegyzékbe történő pótlólagos felvezetését követően az elsőfokú ítélet Be. 371. § (1) bekezdés alapján történő helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az I.r. vádlott védője nem kívánta vitatni a törvényszék által megállapított tényállás helytállóságát, sem pedig a védenccé terhére rótt bűncselekmények minősítésének törvényességét. Fenntartva az enyhítés érdekében előterjesztett jogorvoslati kérelmét az I.r. vádlott személyi körülményeire figyelemmel a kiszabott fegyházbüntetést eltúlzottan súlyosnak ítélte, amely egyébiránt a vádlott-társakkal szemben kiszabott és időközben jogerőssé vált büntetések tartamával sem áll arányban.

Arra hivatkozással, miszerint védenccé gyakorlatilag ténybeli beismerésben van, továbbra is az elsőfokon kiszabott fegyházbüntetés enyhítését tartotta indokoltnak.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartva a részletes érvelését nem kívánta megismételni, azt csupán annyiban pontosította, hogy a kiszabható büntetési tételkeret meghatározásánál előbb a halmazati büntetés kiszabásával összefüggő, majd pedig a többszörös visszaesőkre vonatkozó szabályokra kell figyelemmel lenni, ily módon állapítható meg a jelen ügyben I.r. vádlottal szemben irányadó, 2-18 évig terjedő büntetési tételkeret.

Felszólalásában az ügyészség képviselője vitatta az I.r. terhelt ténybeli beismerésének megállapíthatóságát, és ezt részletes indokolással igyekezett alátámasztani.

Ismételten rámutatott arra, határozatában az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy az I. és II.r. vádlottak védekezése miatt nem foghat helyt, az ítéleti tényállást miért III.r. vádlott tárgyalási

nyilatkozatára továbbá a sértett, **1. tanú**, **3. tanú** és tanú 2 tanúk egyeztethető tartalmú vallomásaira alapította az I.r. terhelt önellentmondásos előadásaival szemben.

Fenntartotta azzal kapcsolatos álláspontját is, miszerint a súlyosító körülmények jelentősebb számban és nagyobb nyomatékka állnak fenn, a személyiségének kiemelkedő társadalomra veszélyessége az I.r. vádlott esetében nem teszi lehetővé a vele szemben kiszabott fegyházbüntetés mérséklését.

Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában az I.r. vádlott a megbánásának adott hangot és kérte a velem szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését.

A bejelentett fellebbezésekben foglaltakat vizsgálva, a Be. 349. § (1) bekezdése szerint kizárólag az előterjesztett jogorvoslattal érintett I.r. terhelt vonatkozásában a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljességgel felülbírált.

A fentiek során a másodfokon eljáró bíróság nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozottsági hibát, amely akadályát képezte volna az érdemi felülbírálatnak.

Az elsőfokon eljáró bíróság a perrendi szabályok betartása mellett, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást.

A tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a megalapozott tényállás megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta. Foglalkozott azokkal az adatokkal és körülményekkel, amelyek az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések megnyugtató tisztázáshoz szükségesnek mutatkoztak. Részletezően felsorakoztatta és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy mire alapozta a tényállást.

Tényfeltáró és elemző tevékenysége során a törvényszék részletezően számot adott a rendelkezésre álló releváns bizonyítékokról, amelyek gerincét a vádlottak és az eljárás során tanúként kihallgatott személyek, így **1. sértett**, **1. tanú**, **3. tanú**, tanú 2, tanú 5, tanú 7, tanú 1, **4. tanú**, **6. tanú** eljárás során tett vallomásai, a szembesítésekről felvett jegyzőkönyvek adatai, a szemléről készült jegyzőkönyvek, a helyszínrajz, a fényképmelléklet, a házkutatással, lefoglalással kapcsolatos iratokban foglaltak, illetőleg az igazságügyi tárgyszakértői, pszichiáter-és orvosszakértői vélemények megállapításai képezték. Mindezeket részletezte, megkísérelte a fennálló ellentmondásokat szembesítések útján feloldani, megfelelő módon a tárgyalás anyagává tette a nyomozás során tett terhelti és tanúvallomásokat, a lefolytatott szembesítések anyagát, valamint a releváns okiratokat, ilyen módon az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat feltárva, azokat okszerűen, egymásra is tekintettel, a bizonyítóerejük összevetése útján is értékelte, gondolatmenetével az ítélőtábla is egyetértett.

Az ítéleti tényállás lényegi elemeivel kapcsolatosan az elsőfokon eljáró bíróság kifejezetten részletesen mutatta be és értékelte az I.r. vádlotti védekezést, összevetette **I.r. vádlott** és terhelttársai nyomozati szakban előterjesztett és a tárgyalás során előadott védekezésének érdemi elemeit és összetevőit. Helytállóan mutatott rá, hogy I.r. vádlott védekezése mely pontokon volt ellentmondásos, mely vonatkozásokban voltak ellentétesek a II-III.r. terhelti előadások és mennyiben voltak - az érdemnek nem tekinthető részletekben - következetlenek az egyes sértetti megnyilatkozások. A több esetben egymással is ellentmondásban lévő terhelti és tanúvallomások részletező összevetése során az elsőfokon eljáró bíróság megfelelő indokát adta annak is, hogy mely vallomásrészeket milyen okokra figyelemmel fogadott el hitelt érdemlő bizonyítékként, azokat a

rendelkezésre álló egyéb személyi, illetőleg okirati jellegű bizonyítékok mennyiben erősítették meg, vagy éppen miként gyengítették.

Nem mulasztotta el megindokolni azt sem, milyen ténybeli alapokra támaszkodva és mely okokból állapította meg, hogy az I.r. vádlott a részletezett módon bántalmazta a sértettet, utóbbi folyamatában illetőleg azt követően pontosan milyen körülmények között szerezte meg tőle a mobiltelefonját, illetőleg a kabátját (kitérve a SIM kártya visszaadásának körülményeire is), és a bíróság megjelölte az ennek alapjául szolgáló konkrét bizonyítékokat is.

Annak is részletesen és elfogadható módon adta indokát, hogy az emberrablás büntette vonatkozásában miért állapította meg azt a tényállást, amely az elsőfokú ítéletben rögzítésre került.

1. sértett, 1. tanú és 3. tanú az eljárás során egyöntetűen tárták fel annak körülményeit, hogy a sértett bántalmazásának folyamatában a külső szemlélő számára is felismerhetően az I.r. vádlottban miként merült fel és realizálódott a sértett gépjárművének megszerzésére irányuló szándék, és ennek érdekében miképpen került sor a szóban forgó adásvételi szerződés megírására. Utóbbi elkészülte és az aláírásokkal történő ellátása tekintetében is részletesen elemezte a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és meggyőző indokát adta, miért jutott arra a következtetésre, hogy az I.r. terhelt által kikényszerített adásvételi szerződés ténylegesen elkészült, azonban annak aláírása nem történt meg, hanem **1. tanú** ismert fellépése nyomán megsemmisítésre került.

Ilyen szempontból is helyesen tártá fel az irányadó tényeket az elsőfokú bíróság, helytállóan értékelte a fennálló és maradéktalanul számba vett bizonyítékokat, egyúttal okszerűen állapította meg, hogy **1. sértettet** a terheltek nem engedték ki a lakásból, helyváltoztatási, mozgási szabadságát alapvetően korlátozták, őt mintegy fogvatartották, szabadon bocsátását pedig utóbb attól tették függővé, hogy a gépjárműve tulajdonjogát a valótlan tartalmú adásvételi szerződés elkészítésével átruházza.

A megállapított tények helyes mérlegelésével megalapozottan helyezkedett a törvényszék arra az álláspontra, hogy a következtetlen I.r. vádlotti védekezéssel szemben a lényeges ellentmondásoktól mentes tanúvallomásokban foglaltak, és III.r. vádlott mindezekkel összeegyeztethető tárgyalási előadásának tartalma fogadható el az ítéleti tényállás alapjául.

A fenti bizonyítékekértékelés az elsőfokú bíróság részéről logikai hibáktól mentes volt, a megállapított irányadó tényállást a fellebbviteli eljárás során nem érte sem az I.r. vádlott, sem a védelem részéről támadás, az összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így túlnyomórészt a felülbírálat során is irányadó volt, annak pusztán a személyi, az I.r. terhelt előéleti adatait érintő része szorult helyesbítésre az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdése a) pontja alkalmazásával:

- Az ítélet tábla a nyomozati iratok 461-565. oldalain elfekvő határozatok tartalma, az I.r. vádlott erkölcsi bizonyítványa és Mosonmagyaróvári Járásbíróság B.226/2013. számú iratai alapján az I.r. vádlott előéleti, büntetettségi adatait azzal pontosítja, hogy az elsőfokú ítélet 5. oldalán szereplő, 4. számú elítélése során a bíróság az I.r. vádlottat különös visszaesőként ítélte el, az elsőfokú ítélet 6. oldalán az 5/II. sorszám alatt részletezett összbüntetését az I.r. vádlott 2009. augusztus 6. napján töltötte ki, az ítélet 6. oldalán a 6. sorszámú elítélésében I.r. vádlottal mint többszörös visszaesővel szemben szabott ki a bíróság büntetést, a 9. számú elítélésben a bíróság I.r. terheltet 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte mellékbüntetésként, és nem a 3., hanem az 8. pont alatti felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását rendelte el egyúttal, míg az erkölcsi bizonyítvány, illetőleg a fogvatartási értesítő alapján az ezen elítéléssel kiszabott szabadságvesztés büntetés kezdő napja 2014. június 25-e.
- A 8. sorszámú elítélés esetében a végrehajtás utólagos elrendelésére figyelemmel a kiszabott 8 hónap börtönbüntetés várható kezdő napja 2016. december 25., az utolsó napja 2017. augusztus 24. napja.

- A 2-es sorszámú elítéléssel kapcsolatosan a bűncselekmény elkövetési ideje 2002. május 25. napja, a 3-as sorszámú elítéléssel összefüggő elkövetési idő 2000. február 26. napja, a büntetés kiszabására pedig az üzletszerűen elkövetett lopás büntette mellett bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett lopás büntette, társtettesként elkövetett lopás büntette, 9 rb. lopás büntette, 2 rb. egyedi azonosítójel meghamisításának büntette, illetőleg 4 rb. okirattal visszaélés vétsége és 3 rb. bűnsegédként elkövetett lopás vétsége miatt került sor.
- A 4. sorszámú elítélésre a feltüntetett mellett bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette és lopás vétsége miatt került sor, az elkövetési idő: 2005. január 7. napja.
- Az 5. sorszámú elítélésre a feltüntetett bűncselekmény mellett rablás büntettének kísérlete, kiskorú veszélyeztetése, 3 rb. személyi szabadság megsértésének büntette és részben folytatólagosan elkövetett 3 rb. testi sértés büntette miatt került sor, az elkövetési idő: 2001. év.
- A 2-3. sorszámú elítéléssel kapcsolatos összbüntetésből a terhelt kitöltve 2009. október 24. napján szabadult.
- Az elkövetési idő a 6. sorszámú elítélésnél 2010. március 19. - április 8., a 7. sorszámúnál 2012. január 14 - 23., a 8-as sorszámúnál 2012. november 4., a 9-es sorszámúnál 2013. szeptember 3-4. napja.

A fentiek szerint az ítéletábra a kiegészített és pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A megalapozott tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont következtetést az I.r. terhelt bűnösségére, a vádlott terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése is törvényes.

A Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontja értelmében aki mást személyi szabadságától erőszakkal, illetőleg kvalifikált fenyegetéssel megfoszt és szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé, megvalósítja az emberrablás büntettének alapesetét.

Az irányadó tényállás szerint az I.r. terhelt a vádlott társaival együttműködve nem engedte a sértettnek elhagyni a házat, az elkövetési magatartás eredményeképpen a passzív alany személyi szabadsága korlátozva volt, s azzal a többletmagatartásával, miszerint kifejezte azon igényét, hogy a sértett szabadon bocsátásának feltétele a gépjárműve tulajdonjogának átruházása, az emberrablás alapesetének törvényi tényállását teljes egészében megvalósította. Ezen tényállás mellett - miként arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - nem szükséges a követelés akár részbeni, akár egészben történő teljesülése, az elkövetési magatartás két mozzanatú jellegéből következően, amennyiben az elkövető bármely módon kifejezésre juttatja a sértett szabadon bocsátásának az általa meghatározott feltételhez kötését, a bűncselekmény már a befejezettség stádiumába kerül, függetlenül attól, hogy akár a vagyoni, akár a nem vagyoni jellegű követelés teljesedésbe ment-e vagy sem.

A törvényszék részéről a kifosztás büntettének megállapítására is helyénvaló módon került sor, a kifosztásnak a jelen ügyben megállapított, Btk. 366. § (1) bekezdés b) pontja szerinti fordulata az erőszak, illetőleg élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés hatása alatt lévő sértettől eltulajdonítás végett történő dologelvétellel valósul meg.

Az irányadó tényállás értelmében az erőszakkal, illetőleg kvalifikált fenyegetéssel megvalósított kényszerítés és a jogtalan eltulajdonítási szándékkal megvalósított elvétel között nem állapítható meg a célzatosság, adott esetben az erőszakot, illetőleg az akaratot megtörő fenyegetést az I.r. terhelt az általa véghezvitt más bűncselekmény során alkalmazta, majd az ezt követően kialakult szándékkal a sértett lenyűgözött állapotát kihasználva tulajdonította el a sértett dolgait. Ebben a

szituációban a sértett nem volt képes a dolgai elvégzését megakadályozni, félelmében lényegileg cselekvőképtelenné vált.

A kifosztás minden esetben bűnhalmazatban áll azzal a másik bűncselekménnyel, amelynek elkövetése során alkalmazott erőszak vagy fenyegetés hatása alá kerül a sértett, amikor valamely dolgot jogtalan eltulajdonítás végett elveszik; miután pedig a magánindítvány joghatályosan előterjesztésre került, a könnyű testi sértés vétsége vonatkozásában történő büntetőjogi felelősségre vonásnak is megteremtődött valamennyi feltétele, amelyet szintén törvényesen minősített az első fokú bíróság.

A büntetés kiszabása során irányadó tényezőket túlnyomórészt helyesen tárta fel az elsőfokon eljáró bíróság, az e körben tett megállapításai azonban részben pontosításra szorulnak.

A súlyosító körülmények között az I.r. vádlott különös és többszörös visszaesői minősége nem vehető figyelembe, arra is tekintettel, hogy nevezett terhelttel szemben a büntetés kiszabására többszörös visszaesőként, a különös visszaesői minőségére is figyelemmel került sor, ezért ezen körülmények már értékelést nyertek, ténylegesen súlyosító tényezőként az vehető figyelembe, hogy a vádlott a többszörös visszaesés megállapításához szükséges mértéken túlmenően is több alkalommal volt büntetve. Ezen túlmenően annak ténybeli alapja hiányában mellőzendő az elkövetés különösen agresszív módjának súlyosító tényezőként való értékelése, ugyanakkor ennek helyébe az ügyészi indítvány által figyelembe venni indítványozott megalázó elkövetési mód megállapításának feltételei sem álltak fenn. További súlyosító körülmény azonban az a tény, hogy az I.r. vádlott a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás hatály alatt valósította meg az újabb, terhére rótt bűncselekményeit (9. sorszámú elítélés).

A másodfokon eljáró bíróság az enyhítő körülmények sorában nem látta figyelembevehetőnek a részbeni beismerő vallomást, ennek értékelésével összefüggésben osztotta a fellebbviteli főügyészség okfejtését. Az állandó ítélkezési gyakorlat kizárólag a bűnösség elismerésére is kiterjedő, tényfeltáró jellegű beismerő vallomást értékeli enyhítő körülményként, az ennek megállapításához szükséges kritériumok hiányában az I.r. terhelti beismerésnek nincs számottevő nyomatéka.

Ugyanakkor enyhítő körülményként értékelendő a bűncselekmények elkövetése óta bekövetkezett időmúlás.

Mindezen körülményeket értékelési körbe vonva az állapítható meg, miszerint az elsőfokon eljáró bíróság helyesen mutatott rá, hogy az I.r. terhelt személyiségében rejlő magas fokú társadalomra veszélyesség miatt a büntetési tételkeret minimumát meghaladó szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt.

A pontosított fellebbviteli főügyészségi indítvány helytállóan mutatott rá arra, hogy az elsőfokú bíróság részéről az irányadó büntetési tételkeret felső határának meghatározására tévesen került sor, az helyesen 2-18 évig terjedő büntetési tartam, ebből következően a büntetési tétel középértéke 10 év.

Ugyanakkor nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a körülményt sem, miszerint a Btk. 190. § (6) bekezdése változatlanul fenntartotta a büntetés korlátlan enyhítése alkalmazásának lehetőségét arra az esetre, ha az elkövető a cselekményt - mielőtt abból súlyos következmény származott volna - önként abbahagyja.

A büntetés korlátlan enyhítését fentiek szerint lehetővé tévő önkéntes abbahagyás ténye jelen ügyben is megállapítható, és - jóllehet ítéletében ezt külön nem emelte ki - nyilvánvalóan a büntetés kiszabása körében erre a körülményre is figyelemmel volt az elsőfokon eljáró bíróság, és mindezt

szem előtt tartva mozdult el az irányadó középértékből kiindulva lefelé, és közelítette meg a büntetési tétel alsó határát.

Utóbbiakra tekintettel arra vonható következtetés, hogy a törvényszék a terhelttel szemben alkalmazandó szabadságvesztés büntetés tartamát a büntetési tételkeret minimumához közelebbi mértékben helyesen állapította meg, ennek enyhítésére - figyelemmel az I.r. vádlott előéletére is - az ítélőtábla nem látott törvényes lehetőséget.

Az irányadó középértéktől lefelé történt jelentős mérvű elmozdulással az elsőfokon eljáró bíróság minden szóba jöhető enyhítő körülményt és tényezőt maradéktalanul figyelembe vett, tekintettel volt a Btk. 190. § (6) bekezdésében foglaltakra is, kimerítette a jelen ügyben felmerült enyhítő tényezők által nyújtott lehetőségeket, így a törvényszék által alkalmazott joghátrány további mérséklésére nem kerülhetett sor.

Miután pedig az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is helytállóak és törvényesek, a másodfokon eljáró bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése alapján a törvényszék határozatát helybenhagyta azzal, hogy a Be. 381. § (1) bekezdésének alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét és rendelkezett annak viseléséről is, ezen túlmenően az elsőfokú határozatot az I.r. terhelt állandó lakóhelyének címét érintően pontosította.

Győr, 2016. november 9. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Győri Ítélőtábla fenti végzése, és azzal a Győri Törvényszék B.315/2015/40. számú ítélete **I.r. vádlott** vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. november 9. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül

kiadó: